

AKATALPA

Mayıs 2014 - Sayı 173

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Mehmet Mümtaz TUZCU

İbrahim OLUKLU

HEMPA

Avene- i havene'nin avludan geldi avazı
Giriş çıkış gaz/ tecimler, zamklı, paparazarazı

Çirişi noksan geldi ki kinin kardı aç kevaşe
Yağ yaktıran yonca yemiş: ucuz, raşeli iâşe

Zenpor içmiş mermer kesmiş, ruh teslimi, boy boy nopor
Daniş / arkalı dahiden şark kızına nakıs rapor

Tıkaçal'da yol çakıştı, gözden irak aktı maslak
Boynuzsuz oğlak pekmezi... sel kıskanır yele eksek

Çatışal'da yılıktı yal, bal beledi azmış ite
Kırk bataklık elit'in malı, saz yapışmış selülite

Kemerkum'da cüce metraj! çeyrek nopor bin ergene
Kırkbir bayan ayan beyan Kintus'da indiler gene

Mart 2014

Mustafa OĞUZ

HAYDİ

Haydi gel susalım
Konuşmasın, kapatalım gözlerimizi
Ne twitter ne facebook
Yalnızlığın sesine kulak verelim
Haydi dönelim kalbimize

Sen, o, siz, onlar; herkes sussun
Toprakta uğuldamasın zalimin göğü dolduran sesi
Ne miting meydanlarına gidelim ne açalım TV'leri
Kulak verelim kalbimizin sesine
Haydi dönelim yalnızlığımıza

Ben sussam, sen sussan, o susar mı?
Yayılr mı zamana masumluğun inceliği
Kalbine dönen herkes kavuşur mu huzura
Çekilir mi mazlumun üstündeki kara bulutlar
Çöker mi kalbinin üstüne Nemrut'un sarayları

Haydi gel ikna et, sustur beni
Döndür yeniden huzur ülkesine kalbimi

ATIYORLAR ATIYORLAR

El ele vermişler;
Fidanı ekiyorlar, tohumu dikiyorlar
Türkçenin toprağına.
Fotoğraf da resim oluyor dillerinde.
Farzımuhal, söz gelimi, söz temsili
Söz misali, bilfarz, örneğin, mesela, örnek olarak
Demek yetmiyor onlara.

Çok zengin, çok zengin dilleri;
Ha bre atıyorlar!

Cihan OĞUZ

FACEBOOK ŞİİRLERİ

XL.

Ben seni tespihin otuz dördüncü tanesi gibi aradım
Kopuş oydu ki, kekeme etti dilimdeki duaları

Kible ilk depremde yer değiştirdi
Sol omuzdan sağa fırladı melaike

Cenabet bir ergendim, iğne deliğini görsem tak
Ahmak ıslatan yağmurlarıyla gustül buldu erken yıllar

Lakara lukara laflarla çıktım karşına
Katakulli bilmezdim, madik atma, ters köşe

Seni bilirdim, kopacak tespih tanesiydi ellerin
Kımıl kımıl, yılanı davet eder gibi sahura

Tahir Abacı, Necati Albayrak, Adnan Algın, Yusuf Alper, Yılmaz Bozan, Utkun Büyükkâşık, Sulhi Ceylan, Halim Çiftçi, M. Güner Demiray, Erdinç Dinçer, Oresay Özgür Doğan, İsmail Cem Doğru, Necati Eker, Seda Eriş, Osman Serhat Erkekli, Ozan Genç, Korkut Kabapalamut, Mehmet Karaca, Abbas Karakaya, İsmail Can Karakuş, Yaşar Kavas, Emin Kaya, Nevzat Konşer, Hüseyin Korkmaz, Şahin Miron, Cihan Oğuz, Mustafa Oğuz, İbrahim Oluklu, Hüseyin Orsay, Musa Öz, Seyhan Özdamar, Türker Özşekerli, Kâzım Şahin, Eylem Temur, Ertuğrul Tiryaki, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Halim Yazıcı, İrfan Yıldız, Mim Yusuf Yıldız, Onur Yücel.

SİYASET VE ŞİİR (4)

Tahir ABACI

Bu bölüme, geçen bölümde yapmış olduğum bir yanlışlığı düzelterek başlamak zorunlu görünüyor. “Yine Yunus Emre’nin ‘ümmî’ olduğunu savunan ve yeni yazıyla ilk *Yunus Emre Divanı*’nı hazırlamış olan Burhan Toprak, cumhuriyet döneminde ona olan ilginin artmasında rol oynamıştır.” demiş, biraz ilerde de, “Yalçın Küçük, *Aydın Üzerine Tezler*’in üçüncü cildinde ‘Yunus ile İdealizm Saldırısı’ başlıklı ara bölümde, görüşlerine genişçe değindiği Fuat Köprülü’nün ardından, özellikle Burhan Toprak’ın Yunus Emre’yi ‘ümmî’ oluşunu öne çıkartarak bir furya haline getirdiğini ve bu yolla aydınlara köylü cehaletini, çöküntü dervişliğinin ruh halini, boşvermişliği, bilim karşıtlığını, idealizmi propaganda ettiğini savunuyor.” diye eklemiştım.

Bu satırları yazarken Burhan Toprak’ın *Yunus Emre Divanı* elimin altında değildi, kitabı bulup önsöze bakınca, yazdığının tam tersine, onun da tıpkı sonradan Abdülbaki Gölpınarlı’nın yaptığı üzere Yunus Emre’nin “ümmî” olduğunu (yani okur yazar olmadığını) öne sürenleri örnekler vererek eleştirdiğini gördüm. Hafızamın bir oyunu olan bu yanlışlığın etkisiyle de, Yalçın Küçük’ün de Burhan Toprak’ın Yunus’un “ümmiliği”ni öne çıkararak eleştirisini kurduğunu eklemiştım. Küçük’ün, Burhan Toprak’ın Yunus Emre’yi furya haline getirerek idealizm propagandası yaptığı yönündeki eleştirisini doğru aktarmışım ama bunu onun “ümmiliğini” öne çıkartarak yaptığı biçimindeki aktarım, yanlış. Çünkü vurgulandığı üzere, Burhan Toprak da Yunus Emre’nin ümmî olmadığı, okur yazar ve kültür sahibi olduğu kanısındadır.

Esnek Zemin: Vahdet-i Vücut Felsefesi

Anadolu’daki toplumsal muhalefet hareketlerinin Selçuklu ve Osmanlı dönemlerinde daha çok “batınî” inanç mensupları tarafından başlatıldığı ve yürütüldüğü biçiminde bir inanç var. Kişilerin Asyatik bir feodalizm altında ancak “kul” olabildikleri ve bu kulluğun tanrısal kulluk ile desteklendiği bir süreçte, inanç sistemlerinin bu açıdan sorgulanması ve onların dışına çıkılabilmeleri mümkün değildi. Dolayısıyla dünyevî kulluğa başkaldırının dayanakları da ancak doğa ötesi kulluk sistemlerinden güç almak gereği duyuyordu. Bunun için de, var olan inanç sistemini içinden genişletmek gereği duyuluyordu. Tasavvuf tam da bunu sağlamıştı.

“Vahdet-i Vücut” anlayışı, tasavvufla gelen, tam da bu içinden genişletme / esnetme çabalarının barınabildiği bir kalkış noktası olmaktadır. İnançların, kutsal kitaplarla sınırlı, statik sistemler olması mümkün değil. Kutsal kitabın çevresinde ve toplumsal karşılık bularak oluşmuş yorumlar, daha da önemlisi bu yorumların bir ‘sistem’e dönüşmüş olanları aynı dinamiği kendi içlerinde de sürdürürler. Dolayısıyla, karşımızda birden fazla “vahdet-i vücut” anlayışının çıkması doğaldır. Hatta, inancın merkezinde yer alanlar, başlangıçta yadırgadıkları bu anlayışı, popüler bir biçim alınca, alıp merkeze yerleştirmekte, inanç içinde baştan beri var göstermekte sakınca görmemişlerdir. Selçuk Eraydın, *Tasavvuf ve Tarikatlar* adlı kitabında (İlahiyat Fakültesi Vakfı Y, 2012), tasavvufun zaman içinde zahidliği terk ederek bu anlayışa sonradan yöneldiği biçimindeki yorumları eleştiriyor: “Bazı benzerlikleri nazar-ı itibâre alarak böyle bir hükme varmak kanâtimizce doğru olmaz. Mülhidle (inkâr edenle) mü’minin (îmân edenin) bâzı noktalarda fikren ve nazaran aynı düşüncede birleşmiş olmaları tabiidir. Sadece ilâhî vahdâniyeti tasdik ile îmânın kemâle

erdiğini ifade edemeyiz. Aklî ictihat ile meydana gelen inanca sâhip pek çok feylesofu dindar kabûl edemeyiz”.

“Merkez”den uzakta ve uçlarda boy veren tasavvuf ve onun çeşitli anlayışları, başlangıçta kuşku ile karşılanmış, dışlanmış, zaman içinde yaygınlık kazandıkları görülünce belli oranda içselleştirilmiş, evcilleştirilmek istenmiş, tarihsiz kılınmıştır. Buna karşılık, ‘merkez’den hoşnut olmayanlar da aynı anlayış içinde kalmaya özen göstererek, olguyu öteki uca doğru çekmeye çalışmışlardır. Bu, kuşkusuz dinamiğini sadece ‘ilahiyat’ tartışmasından alan bir durum değildir. Örneğin, siyasal merkezi elinde tutanların daha ortodoks, göçebelerin ise heterodoks, ‘batınî’ inançlara daha açık olmaları, aralarında oturup uzun ilahiyat tartışmaları yapmalarının sonucu değildir, iktisadî ve siyasal nedenlerle ayrışmanın, uyumsuzluğun inanç içinden desteklenmesi çabasının ürünüdür. İnançların, birey ile bağlandığı doğa ötesi güç arasında kalmayıp, salt bir “maneviyat” alanı oluşturmakla yetinmeyip, bir hegemonya aracı olarak kullanılması kaçınılmaz ise de, bunun araştırılmasına dikkat etmek gerekir; çoğu kez asıl amaç “dünyevî”dir.

“Vahdet-i vücut” anlayışının, bir yanıyla inancı pekiştirmek niteliği taşırken, öteki yanıyla hegemonyanın, toplumsallığından ve kitleleri etkilemesinden yararlanarak araştırdığı inanç içinde bir hareket alanı yaratması birbirini tetikleyen sonuçlar halinde yol alır. Sözgelimi, kimi tasavvuf akımlarında inancın kimi öğeleri ve ritüelleri “şeklî” sayılır ve tasavvuf katmanları ve tarikat silsilesi içinde yol almış bireyler için bunlar belli bir aşamada “muafiyet” oluşturabilir. Bu durum, hegemonya doğrultusunda araştırmış inançların bu kez muhalefet adına araştırılmasının yolunu açar. Başka türlü zaten mümkün değildir. Tek bir dünya vardır ve onun da Tanrı yaratışı olması ‘herkes’ için geçerlidir. “Allah’ın her yerde hazır ve nazır olduğu, ilksiz olan ve sonu da olmayan Allah’ın olamayacağı hiçbir yerin bulunmadığı” inancının onun belirliğini her yerde, her olguda, dolayısıyla “manevî” alan kadar “maddî” alanda da görmeye yol açması gibi paradoksal durum gündelik hayat düzleminde dahi sonuçlar doğurur. “Enelhak” anlayışı, Hallacı Mansur’da ya da Türk divan şiirinin kurucularından sayılan Nesimî’de idamlarıyla sonuçlanan trajik bir duruma yol açarken, Alevî-Bektaşî şiirinde Tanrı ile teklifsiz söyleşiye yol açar. Mansur ve Nesimî, kimi sufilere göre, esasta, özde değil, usulde yanlış yapmış, “avam”dan saklı tutulması ve sadece tasavvuf basamaklarında belli bir düzeye gelmişler arasında dillendirilmesi gereken “sırrı” açık etmişlerdir, o yüzden bedel ödemişlerdir. Bu olgu da, “vahdet-i vücut” anlayışının hem kısıtlamalarını, hem esnekliklerini ortaya koyuyor. Bir bakıma “birey” yüce Tanrının varlığında yok oluyor, ama öte yandan birey Tanrının belirliği olarak dikkate değer hâle geliyor. Batınî anlayışta çoğu kez peygamber de dışlanmaz ancak onun varlığı kabul edilip etrafından dolaşmak mümkün görülür. Alevilikte bu durum oldukça açıktır; Ali ve “Ehlibeyt”tir asıl işaretine bakılan. Ali’nin ve Ehlibeyt’in “söz”ü nedir, aslında belirsizdir, çünkü herhangi bir ilahiyat eseri bırakmamışlardır, dolayısıyla onları simge kılmış tarikat ulularının sistemleştirdiği öğelerdir gözetilen.

Babaîler Hareketi ve Batınîlik

Tarikatler ve mezhepler, sadece din ulularını değil, geçmişin olaylarını da kendi geçmişlerine ekleme kavgası vermişlerdir. Örneğin, Anadolu Selçuklu imparatorluğunu derinden sarsan ve sönümlenmesinin ana nedenlerinden birisi sayılan Babaîler (Babalılar) ayaklanması, bu olaylardan biri. Göçebeler ile yerleşikler arasındaki çatışmanın Orta Asya’dan beri süregeldiğine, Anadolu Selçuklularını döneminde ciddi bir toplumsal sorun haline dönüştüğüne, hatta Horasan göçmeni Mevlânâ ile Şems’in bile göçebelere ve köylülere pek de

hoşlanmadıklarına daha önce değinmiştik. Yine bir Horasan göçmeni olan Baba İlyas ve halifesi Baba İshak önderliğinde gelişen Babailer hareketi, iktisadî durumdan hoşnut olmayan göçebelere, yoksul köylüleri harekete geçirmiş olmasına rağmen, “batını” karakterli dinî motifler de içermiştir. Alevî - Bektaşî gelenekten gelenler hareketin bu yönünü öne çıkartırken, sünnî gelenekten gelenler Anadolu ve devlet birliğini sarsan bir “fesat” hareketi görmüşlerdir. 1975’de Birikim dergisinde bu konuda iki sayı süren bir inceleme yayımlayan Atilla Özkırımı, batını öğelerle ilintili bu tür kalkışmaların toplumsal bir bilince dönüşemediği için hiçbir dönemde başarı kazanamadığını vurgulayarak “sınıfsal” bir analiz yapmaya özen göstermişti. Ona göre, toprağı devlet ileri gelenlerine özgüleyen bir sistem olan ‘ikta’ düzeni, dahası bu sistemin vakıf gibi yöntemlerle yozlaştırılması, meralara el konulması ve otlak alanlarının daraltılması, hep göçebeler aleyhine gelişmelerdi ve bu durum Babalılar hareketinin doğup gelişmesinde en önemli etkenlerden biri olmuştu. (*Edebiyat İncelemeleri, Yazılar 1*, Cem Y. 1983)

Konuyu kitap boyutunda bir çalışmaya taşıyan Ahmet Yaşar Ocak ise, Babailer hareketinde “batını” karakterin baskın olmadığı kanısındadır. Ona göre, Baba İlyas, İslamî motifler kullanmakla ve İslamî referans göstermekle birlikte, adeta Orta Asya şaman geleneklerini sürdüren, çevresindekiler üzerinde bu nedenle etkili olabilen, “mesiyanik” bir kalkışmada bulunmuş ve yenilmiştir. Ocak, Babailer silsilesini, aslında isyana katılmamış olan Hacı Bektaş, Sarı Saltık, Barak Baba, Taptuk Emre, Yunus Emre, hatta Osmanlı imparatorluğunun kuruluşundaki rolüne dair yaygın tevatürler üretilmiş ve kızını Osmanla evlendirdiğine inanılan (Ocak bu kanıda değil) Şeyh Edebalı’ya kadar uzatmakta ve bu konuda kimi tevatürler üretilmesinin nedenini Baba İlyas ile aynı soydan gelen tarihçi Âşıkpaşazâde’ye bağlamaktadır. Ocak, Babailer hareketinin “batını” bir karakter taşımadığını ama sonrasında Anadolu Aleviliğinin oluşumu için bir başlangıç noktası oluşturduğunu savunuyor. Yazara göre, benzer bir durum, Hacı Bektaş Veli için de geçerli: Onda Aleviliğin sistematik başlangıcını bulmak mümkün olmadığı gibi, ona aidiyeti tartışmalı *Makalat* adlı kitaptan yola çıkarak sünnî bir din ululuğu yakıştırmak da mümkün görünmüyor. (*Babailer İsyanı, Aleviliğin Tarihsel Altyapısı*, Dergâh Y. 1980) Dolayısıyla, kendi dönemi ve şartları içinde değerlendirilmesi gereken bu olaylar, ne “evcilleştirme”ye elverişli, ne aykırı bir “Anadolu ihtilali”nin “nüve”si saymaya tam olarak elverişli. Tüm bu saptamalar, 13. yüzyılda Anadolu’da inançlar açısından kesin ve mutlak ayrışmaların olmadığını, bir tür çoğulculuk yaşandığını gösteriyor.

“Vahdet-i vücud” anlayışının Antik Yunan kaynaklı “panteizm” anlayışı ile yakınlığı ya da uzaklığı da bitmek bilmez tartışmaların konusu ola gelmiştir. Özellikle “aydınlanma” sonrası Antik çağların felsefesine ve sanatına dönüş eğilimlerinin panteizme de bir ilgi doğurması ve bu anlayışın serpintilerinin ülkemize de ulaşması bu iki eğilim arasında akrabalık düzeyini tartma tutkusunu da beslemiştir. Oysa bu iki eğilim arasında eski çağlarda kurulmuş bir akrabalık zaten vardı. İslam düşünürleri Yunanlılar’ı okumuşlardı, biliyorlardı, içlerinde “Platoncular” bile görülmüştü. Oysa, 20. yüzyıl yazarı Hilmi Ziya Ülken, *19. Asır Türk Edebiyatı Tarihi*’nde bu iki anlayış arasında köprü kurmayı deneyen Ahmet Hamdi Tanpınar’a bakın nasıl çıkıyor: “Tasavvuf hakkında bazı edebiyat tarihçilerinin menfi ve sert hükümlerine rağmen, biz orada yalnız ‘kendinden geçme’ (vecd ve istiğrak) halini değil, genişlemiş bir hayat çerçevesini ve evrimci bir dünya görüşünü buluyoruz. (...) Kanaatımızca yazar burada panteizm teorisi ile halk tarikatları arasında yayılmış hurufilik, noktavilik gibi akımların klişe haline gelen ifadelerini karıştırıyor. Ayrıca hiç bir felsefî teoriye

bağlanmaksızın yalnız ‘cezbe’ haline dayanan sufilerin ‘vecd’ini bu teoriden ayırmak gerekir. Çünkü panteizm ifadesinde rationnel’dir ve vahdet-i vücud yani İmam Rabbânî doktrini gibi, dünyaya Tanpınar’ın iddiasına aykırı olarak gölge varlık (vücud-i zıllî) gözüyle bakmaz. Dünyanın bütün evrimleriyle birlikte hakiki varlığın görünüşü olduğunu kabul ettiği için hayat çerçevesini genişletir.” (*Türkiye’de Çağdaş Düşünce Tarihi*, “Tanzimat” bölümü)

Beylikler Dönemi ve Bir Savaşçı Şair

Bilindiği üzere, Selçuklu’dan Osmanlı’ya kesintisiz bir geçiş olmadı. Selçuklu imparatorluğu 1300’lerin başında sönümlenirken, yerini bir dizi beylikler aldı. İrili ufaklı, dar ya da geniş alanlara hükmedebilen, farklı ömür sürelerine sahip Karaman oğulları, Osman oğulları, Germiyan oğulları, Eşref oğulları, Hamid oğulları, Mentеше oğulları, Saruhan oğulları, Karesi oğulları, Aydın oğulları, Candar oğulları, Dulğadır oğulları, Pervane oğulları, Sahib Ata oğulları, Canik Tacüddin Oğulları, Alâiye (Alanya) Beyleri, Lâdik (Denizli) Beyleri, Eretna Devleti, Kadı Burhaneddin Ahmed Hükümeti, Anadolu ve İran’da ortaya çıkan Akkoyunlu ve Karakoyunlu devletleri, içlerinden biri (Osman oğulları) ötekileri bastırıp bir imparatorluğa dönüşüncüye kadar varlıklarını sürdürdüler. Bir kısmı yerel despotlardan, bir kısmı Selçuklu’nun atanmış görevlilerinden oluşan beyler, birbirleriyle de çekişme içinde oldular. Bu dönemde toprak sisteminde fazla değişimin olmadığı, tarım ve hayvancılık yapılabilir arazilerin yine güç sahiplerine özgülediği araştırmacılar tarafından vurgulanıyor. Asıl üretici olan köylü, tamamı devlete ait kabul edilen topraklar üzerinde vergisini (öşür ve resim) doğrudan devlete değil, devletin hizmet karşılığı tahsilat işini terk ettiği emir, sipahi, vakıf temsilcisi gibi kişilere ödemek zorunda bırakılıyor, bu da üzerindeki baskı ve sömürüyü kat kat artırıyordu.

İsmail Hakkı Uzunçarşılı, *Anadolu Beylikleri* adlı kitabında (ilk baskı: TTK y. 1937, sonraki baskılar da aynı yayınevinden) özellikle 1243 Köseadağı yenilgisi ile başlayan Moğol işgali döneminden itibaren Selçuklular’daki “fikir hayatı”nın birkaç ayırık örnek dışında parlak eserler veremez olduğunu, bu durumun kısmen beylikler döneminde de sürdüğünü vurguluyor, yine de on beş sayfaya yayılan uzunca bir liste veriyor. Kural değişmemiştir: Düşünce ve sanat eserleri bu kez beylere ithaf edilmiş ve onlardan maddî karşılık alınmıştır. Bu dönemde de İran kökenli şiirler ve destanlar, kısmen Arap edebiyatı varlığını ve etkisini sürdürmüş ise de, beylerin çoğu Türkçeden başka dil bilmediği için çeviri ve uyarlama çabaları hız kazanmıştır. Şiirlerini Türkçe söyleyen Sultan Veled ve Yunus Emre ile temelleri atılan Anadolu şiiri, beylikler döneminde yeni şairlerin katılımıyla gelişimini sürdürdü. Karamanoğlu Mehmed Bey’in sarayda Türkçe kullanılmasını buyurması, dönemin “simgesel” davranışlarından biri olarak anımsanır.

Bu beyler arasında sanatla doğrudan ilgilenenler de görüldü. Bunlardan en ilginç Kayseri - Sivas dolaylarındaki Eretna devletini eline geçirerek kısa ömürlü bir hükümet kurmuş olan Kadı Burhaneddin Ahmed olsa gerek. Hem kadı, hem silahlarıyla birlikte yatacak kadar savaşçı olan ve bu doğrultuda canını veren Burhaneddin Ahmed, savaşa ara verilen uzun kış gecelerini de şiir yazarak geçirmekteydi. Uzunçarşılı, “Burhaneddin’in Türkçe şiirleri Âzerî lehçesindedir. 608 sahife olan divanı gazel ile rubâiyat ve tuyuğlardan müteşekkildir. Burhaneddin Ahmed’in Arapça şiirleri, Arap edebiyatı ile meşgul olanlar tarafından fevkalâde takdir edilmektedir” bilgisini veriyor. Divanın biricik nüshası, British Museum’dadır.

İLK ŞİİR KİTABIMI NASIL YAYIMLADIM?

Ozan GENÇ

Dedem kasaba bakkalıydı. “Büyük düşünmek gerek” derdi. Gerçi ne zaman büyük düşünse başını belaya sokar, sözgelimi “ucuz buldum” diye ya da “bu yıl isteklisi çok olacak” diye kışın dondurmaya, yazın sıcak içeceklerle gereğinden kat kat çok yatırım yapar, hep parasal tükenişin eşğine gelirdi ama o sözünü de kulağımıza küpe etmeyi becermişti.

O yüzden ilk şiir kitabımı ilk kez büyük, en büyük yayınevime götürdüm. O gün donandım, en iyi giysimi giydim, gösterişli bir kravat taktım, elimde pahalı bir çanta, altımda çalıştığım ortaklıktan “iş görüşmesine gidiyorum” diye arakladığım gösterişli oto, yayınevinin kent dışındaki yapısına yollandım. Yapı gerçekten gösterişliydi. Dedim ki “Oğlum Ozan, bu adam bu yapıyı babasından kalıtı kaparak kurmadı, senin gibi yazın erlerinin alınterleriyle kurdu, öyleyse kendini pahalı sat!”

Kapı açıldı, içeri süzuldüm. Girişte bir kız oturuyor.

“Merhaba” dedim.

Bu yazman kızlar biraz görgüsüz oluyor, selamımı almadı, bön bön baktı. Ne istediğimi de sormayınca umarsız ben dillendirdim:

“Tark Bey ile görüşecektim”.

“Tark Bey yok. Ne istemiştiniz?”

“Bir dosya getirmiştım”

“Ne dosyası bu? Yönetimsel işler için mi? Yoksa avukat Tuna Bey mi gönderdi?”

“Şiir dosyası... Şiir dosyası!”

“Hangi şiirin dosyası?”

“Canım yayınevimize önermek için. Kendi dosyam.”

“Haaa. Öyle desenize. Siz nasıl içeri girdiniz?”

“Pencereden girmedim herhalde. Kapıdan girdim”

“Açık mıydı?”

“Yooo, kırıp girdim.”

“Kim açık bırakmış peki?”

Kız kapıyı kimin açık bıraktığını gerçekten benden öğrenmek istiyor gibi bakıyordu.

“Bizim kasabada bir kedimiz vardı. Kapıyı mandalından açıp çıkmayı öğrenmişti. Kapıyı açabiliyor, ancak kapatamıyordu. Sizde kedi filan var mı?” dedim.

(Bu da dedemin ikinci bir öğüdünün gereği idi. Derdi ki, bizim Anadolu insanıyla yeter ki önce muhabbet kur sonra istersen ağzına sığ).

Ne yazık ki kız içtenliğini algılayamadı:

“Şiir kitabı basmıyoruz” dedi buz gibi bir sesle.

“Bu yayınevinde ne kitabı basılacağına yazmanlar mı karar veriyor?” dedim.

“Başımda yazma yok, siz de lütfen kimse görmeden artık çıkın” dedi.

“Tark Bey ile görüşeceğim”.

“Tark Bey yok”.

“Bir yetkiliyle o zaman”.

“A elbette.” dedi kız, yan koridora doğru seslendi.

“Rüstem Bey, arkadaş şiir kitabı getirmiş, ilgilenin” dedi.

Rüstem Bey ortaya çıktı. Ne zamandan beri yayınevi editörleri böyle pehlivan kılıklı oluyor demeye kalmadı yanımda bitiverdi, yakamdan kavradı:

“Çık ulan dışarı!”

“Bir ozana bunu yapamazsınız” dedim.

“Öyle bir yaparım ki. Bizim patron bi ara bi deneyelim deyip beş tane şiir kitabı bastı diye depolarımız şiir dosyasıyla doldu taşı. Daha dün o dosyaları arka bahçedeki çöplüğe

taşırken, ‘Ah şunları yazanlardan biri elime geçse’ diyordum, iyi geldin, ilaç gibi geldin canım kardeşim. Gece on bire kadar çalıştık, belim koştum, ulan o şiirleri kim okur bizim gül gibi türkü çığırın ozanlarımız varken. Bir de ozan demez misiniz kendinize!”

Adam bir eliyle yakamdan çekeleyerek, öteki eliyle kapıyı açtı ve beni kapı dışarı etti ve kapı gürültüsüyle kapandı. Kapıdaki yazıyı o zaman görebildim: ŞAİRLER GİREMEZ, ŞİİR KİTABI BASILMAZ. Kalemimi çıkarıp altına not düştüm, ama üzgünüm, buraya yazmama aile yetiştirimim izin vermez.

Büyük düşünmekten cayacak değilim ya, öteki büyük yayınevime gittim. Kapıda aynen şöyle bir yazı: “ŞİİR KİTABI BASMIYORUZ”. Altına “Yalvarsanız da vermem” diye yazıp tüydüm. Bir başkasına gittim: “KAPININ ÖNÜNDEKİ ŞİİR KİTAPLARINDAN İSTEDİĞİNİZ KADAR ALABİLİRSİNİZ”. Hangi ozan, şiirini bu duruma düşürmek ister ki, hemen uzaklaştım oradan da. Bir başkasında kapı duvar. Oradaki bir esnaf, “Abi, şiir kitabı bastılar, iflas ettiler, boşuna çalıp durma” dedi. Bir başkasına gittim: “HER ÇEŞİT KİTABINIZ ALINIR, BASILIR, ŞİİR HARİÇ”. Altına not düştüm: “İnşallah âşık olur da şiirsiz kalırsınız tinsizler”. Bir başkası daha da utanmazdı: “BU YAYINEVİNDE ŞAİRLER ÖNCE DÖVÜLÜR, SONRA PASPAS YAPILIR”. “Başımıza ozan kadar taş düşsün” diye not yazdım onun altına, ama büyük sakınca atlattım, kapıya çıkan mafyöz yüzlü adamın elinden son anda kurtuldum. İnadım inat, birinin daha kapısına yanaştım: “BABAMIZ ŞİİR DOSYALARI YÜZÜNDEN TIMARHANELİK OLDU, GÖZÜMÜZE GÖRÜNEYİM DEMEYİN”. Gel de kızma. Onun altına da şöyle yazdım: “Delilik ozanların harcıdır, sizin gibi tüccarların değil”. Bir umut, ayak altı olmayan bir yayınevime daha yollandım. Kapıda yazı: “BU YAYINEVİNE GETİRİLEN ŞİİR DOSYALARI OZANINA YEDİRİLİR”. Onun altına da “Yanımda soda veriyor musunuz hergeleler?” yazıp pergelleri açtım.

Doğallıkla o zaman genciz, danışıp us alacak yazıncı eş dost çok değil. Üzüncüle ortalıkta dolanırken adını nasılsa ozana çıkarmış bir şiir heveslisine rastladım, olup biteni anlattım.

“Sen yanlış adreslere gitmişsin. Düşte Gezenler yayınevime git, hemen basarlar” dedi.

İnanmadım, ertesi sabah adresini aldığım yayınevime damladım. Aaaa, kapıda öyle değer bilmez yazı filan yok. İçeri girdim, güleç bir yazman kız. Beni ayakta karşıladı, şiir kitabı dosyası getirdiğimi söyleyince gözlerinin içi güldü. Arada bir çimdik atıyorum doğallıkla kendime, bu bir düş mü yoksa diye, yayınevinin adı da bu açıdan tekin değil hani...

Kız beni güzel bir kanepeye buyur etti, hemen kahve söyledi.

“Aliym dosyanızı” dedi cilveli bir sesle.

Aldı dosyamı, şöyle bir sayfaları yellendirdi:

“Çok güzel” dedi.

Hemen oradan bir kâğıt çıkardı.

“Kitabınız birinci hamur mu olacak?”

“Siz bilirsiniz” dedim, “İstiyorsanız olsun.”

Kız, yazarken yineledi: “Birinci hamurrrrr... Peki kapak? Kapak da dört renk olsun mu? Peki, olsun. O zaman ithal karton.... Kaç bin basalım?”

Böyle yayınevime can kurban, kitabımı binlerle basacak. Usum beş binden yana ya, okumaz ki bu bizim ulus, hem bu denli özverili yayınevime de yük olmak istemiyorum:

“Bilmem... Üç bin iyidir...”

“Bence de” dedi kız, yine sesli olarak kâğıda baskı sayısını da geçti. “Dergilerde tanıtım olacak elbette?” dedi soru havasında.

“Olsun, peki” dedim.

“Kaç yazara yazı yazdırılacak?”

“Bilmem ki, birkaç yazar çıkar elbette kitabımı sevecek...” dedim, usumdan da kimi adlar geçiyor doğal olarak...

HAİKU SUARE

*
elma kokuyor
sana uyanışlarım
tanrım kov beni
**
incir ağacı
utaniyordur şimdi
çıplaklığından
**
bir nefes sen var
heba etmemek için
solumuyorum
*
de ki ölmüşüz
hasretin hesabı var
mahşer yerinde

GECE YARASI

kırınca kendini umudun aynasından
kendine devrilenmiş insan
ve aslında dünya düzenli bir dağınıklığıdır
dalgınlıktır yarayı azimle delen
bu yüzden azimle delinendir insan
oysa geldiği sesin aynasıdır her yankı
oysa insan hep kendine çıkan bir sokak mıdır
böylesi acıyla yankılanır
ve neden yakınlık en çok coğrafi açıdan
yalnızlık; nehirler boyu, ağaçlar boyu, aşklar boyu

kapadım gözlerimi bir vakit, öptüm geceyi kara yazısından
anladım, her anı dönmeyecek sevgiliymiş insana
göz yaşlarıymış bu yolculuğun akıp giden her sokak
hiçbir şey hatırlamıyorum gelecektekine
suyun ve umudun hatırında, hatırı eşit olandan
acımin olduğu, vicdanın olmadığı her yerde
yüzümü sana sürdürdüm, avuçlarıma ve sessizliğe
vicdanın acısını gördüm de, acının vicdansızlığında öldüm

bu kapanmaz yara; sokak sokak, ağaç ağaç, bulut bulut,
insan insan gezinendir insanda oysa
oysa, dokunmakla bir güvercine, bulaşandı ellere göz
hep erken geldi saati kederin, kedere dönüktü zaten gözler de
doymadık sevmeye, incitmeye hep kaldık, gitmeye düpedüz
düşünemedik en çok, bitkinliğin avuçlarında yorgunduk
karamsarlık ve kurudukça kanayan bu yarada
en kestirme yoldu insan ve bilmeye güz
karasızca taşındık hep, bir kalpten başka bir kalbe
ani bir kahkaha gibi, gözümüzden yaş getirinceye dek sevdik
yenilmeyi sevdik, yenilemeyi, yine gitmeyi
iç içe girmiş şarkılar gibiydik, seçemedik birbirimizi

işte bu yüzden, bir masal, perisini kaybetti
işte bu yüzden, bir peri, masalını terk etti.

HAY UYKU

duvarı taş ev
önünde begonviller
yağmur başladı

tarçınlı yağmur
ıslatınca sokağı
şarkı dinleriz

duyduğum radyo
sevgilimin şarkısı
serçeyle uçtu

serçecik uslu
hüzne esince rüzgâr
karda uyudu

Kız, "Tamam, dört yazar ayarlanacak..." diye not düşüdü.
Kız sonra başını kaldırdı:
"Kokteylli mi olacak, kokteysiz mi?"
İşte bunu hiç anlamamıştım.
"Nasıl yani?"
"Kitabın çıkışında kokteyl düzenlenecek mi,
düzenlenmeyecek mi?"
Aldı beni bir düşünce. Kokteyle kimlerin gelebileceğini
düşününce düşüncem dağılıverdi,
"Olsun" dedim, "Size yük olacak ama..."
"Olur mu hiç, seve seve" dedi kız, "Ödül konusunu da sonra
düşünürüz. Bu yıl boş ödül kalmadı pek. Belki yeni bir ödül
konabilir".
Kız - çembere kaçan yüzüyle - gözümde bir güzel, bir hoş
göründü ki....
"Ne zaman çıkar?" dedim kıza.
"On beş güne kalmaz" dedi kız, inanılır gibi değil!
Kız hesap makinesine uzandı. Bir takım hesaplar yaptı.
Başını kaldırdı, bana baktı:
"On beş bin lira. Yarıyı peşin. Yarıyı haftaya, basım öncesi"
dedi.
İnanamadım. Telif hakkım on beş bin lira tutsun. Yarıyı da
hemen ödensin. Haklıymışsın dede, büyük oynamalıymış...
Nicedir almayı düşündüğüm müzik sistemini gözümün önüne
getirmeye çalıştım. Büyük düşünüp, paranın hepsini en iyisine
yatırmaya karar verdim. O gümbür gümbür ses eşliğinde ne
şiiirler yazdım ben daha...
Gerisini anlatacak değilim. Ülkede ne yamyamlar türemiş de
haberimiz yokmuş meğer o genç ozan yaşımızda... Gençlik
işte... Ozanlık işte....
Döndüm eve. Koltuğumda bir lazer yazıcı, bir kâğıt kesme
giyotini, bir küçük bidon yapıştırıcı. Sayfa sayfa bastım güzelim
şiiirlerimi. Sonra yakınlarımdan birkaç gençle - ne yazık hepsi
futbolcuymdu, şiiirlerimle dalga geçip durdular, kitap mitap da
istemediler - harman ettik sayfaları, katladık, kestik, yapıştırdık,
yüz adet kitap yaptık. Kapak tek renk, sayfa numaraları biraz
karışık oldu ama kitap olarak fena durmadı. Elli tanesini
imzalayıp dağıttım, elli tanesi duruyor hâlâ...
İlk şiiir kitabımı böyle çıkardım!

ŞEN GÜNLÜK (I)

Korkut KABAPALAMUT

10.04.2014

On sekiz yıllık bir aradan sonra yeniden günlük tutmaya başlıyorum. O ilk denemem pek uzun soluklu olmamış, tahminen bir yılı bile bulmayan bir sürenin sonunda giderek zayıflayarak can vermişti. Onu yazmayı neden bıraktım, şimdi hiç anımsamıyorum. Gerçi bir zamanlar hevesle kalkıştığım hemen her işi yarım bıraktığım düşünülecek olursa, nedenin kronik tembellek, isteksizlik olduğunu saptamak pek de zor değil.

Günlükleri birkaç gün önce dikkatle, merakla gözden geçirmeye başladım. Oldukça depresif, tamamıyla umutsuz, zifiri karanlık bir ruh haliyle kaleme alınmış neredeyse tüm satırlar. O zamanlar yirmi üç yaşlarındaymışım, hukuk son sınıf öğrencisiymişim. Eve kapanmış, bir yandan harıl harıl ders çalışıyor, diğer yandan da bolca kitap, gazete okuyordum. (Yoğun sigara dumanları eşliğinde.) O günlüklerde bugün için yakalamam çok güç, hatta olanaksız olduğunu düşündüğüm bir samimiyet ve sahicilik buldum. Belki buna saflık, kendini sakınmazlık ya da amatörlik demek daha da yerinde olur. Kuşkusuz, bugün çok daha deneyimli bir yazarım; tüm edebiyat türlerinde, en azından bir okur olarak, o dönemle kıyaslanamayacak derecede ileri bir noktadayım. Ama işte o katıksız içtenlik, ustalıktan, deneyimden çok daha kıymetli görünüyor bana.

O günlükleri, yazarının iflah olmaz karamsarlığından, yalnızlığından, çilekeşliğinden dolayı 'Yaşlı Günlük' başlığı altında *Sincan İstasyonu* dergisinde yayımlamaya karar verdim. Okur tepkisini hayli merak ediyorum. Bugünden itibaren tutmaya başladığım bu günlüğe ise tam tersine 'Şen Günlük' adını koymaya karar verdim. Zira gençlik bunalımları çok uzun zaman önce geride kaldı. Epeyce bir zamandır kendimi mutlu, aydınlanmış, parlak bir ışıkla sürekli uyarılmış gibi duyumsuyorum. (Bu biraz yıpratıcı olsa da.) Belki bunda, yoğun Osho okumalarımın ve daha da fazla, kullandığım güçlü anti-depresanın etkisi vardır.

Bugün işe gitmemeye, evde oturup olabildiğince okumaya, belki biraz da film izlemeye karar verdim. Yıllardır şiddetli bel ağrıları çekiyorum, dört gün üst üste işe gitmek yoruyor, yıpratıyor beni. Bu aralar *Wikileaks'te Ünlü Türkler* adlı kitabı okuyorum. Daha önce de epey bir Ergenekon okumaları yapmıştım. Roman okumalarına bir süre ara verme kararı aldım. Ama edebiyat dergilerini, şiir kitaplarını hiç ihmal etmiyorum. Onlar kusurlu, eksik olsalar da mutlaka ve kesintisiz biçimde desteklenmeli. Başka türlü ayakta kalabilmeleri olanaksız.

11.04.2014

Dün gece uykuya dalmakta yine epey zorlandım. Zihnimi bir türlü yatıştıramadığım, pasif duruma geçemediğim için böyle oldu sanırım. Gün boyunca, önceden planladığım üzere çok fazla okudum, biraz yabancı dizi ve çok iyi bir stand-up gösterisi izledim. İyi kitaplar ve filmler zihni biler, çalışmasını hızlandırır ve beyin hücrelerinin faaliyeti, çok hızlanmış bir tekerlek ya da çarkın tamamıyla durması nasıl uzun bir zaman alırsa, bir türlü kesilmek, yavaşlamak bilmez. Dolayısıyla, yatmadan önce yüzeysel, hafif şeyler okumak ya da izlemek daha mantıklıdır. Ama benim, bu kendi yerinde öğüdümü dikkate almam olanak dışı elbette.

Süratle okunması gereken, nitelikli kitaplar olmalarına karşın, epeydir yarım bıraktığım, ihmal ettiğim iki kitap vardı.

Wikileaks'te Ünlü Türkler ve Tuncay Özkan'ın *Ötekiler'i*. Gençler tarafından örnek bir gayretle çıkarılan, yazık ki nisan sayısını, özellikle de içindeki öykülerin bir kısmını yeterince doyurucu bulamadığım, yine de sevdiğim ve inatla izleyeceğim bir dergi olan *Peyniraltı Edebiyatı* ve editörlüce tamamen uhrevi bir atmosfere sıkıştırılmış, fakat biçim ve içeriği özenle, içtenlikle hazırlanmış *Edebiyat Ortamı*'ni bitirdikten sonra hızla onları tamamladım. Arkasından da çok sevdiğim, Sait Faik'ten sonra gelmiş en yetenekli, sahici öykücümüz olduğunu düşündüğüm, bencileyin okurlarının şansına da çok üretken bir yazar olan değerli Ahmet Büke'nin *Mevzumuz Derin* adlı gençlik romanına başladım. İzmir'de, Varyant-Konak çevresinde geçen, son derece etkileyici, çok yalın, müthiş akıcı bir metin kaleme almış Büke. Deneyimli okura biraz yavan gelme riski taşıya da, elden bırakması çok güç, neredeyse olanaksız sayılacak türden. Arkasından da anarşist, ateist Amerikalı komedyen George Carlin'in muhteşem gösterisini izledim ve büyüledim. Yeraltı komedyeni olarak nitelemiş bir izleyici kendisini. Biri de Lenny Bruce'tan (?) sonra dünyanın en iyi 2. komedyeni kabul edildiğini iddia etmiş. Son derecede muhalif, hemen her sosyal konuya karşı aşırı duyarlı, tümüyle kendine özgü, müthiş bir oyunculuk kabiliyetine ve sahne karizmasına sahip yaşlı, çok öfkeli, nevroitik, inatçı teke gibi bir adam. Gösterisi boyunca olağanüstü bir insanlık (özellikle de Amerikan yaşam biçimi ve anlayışı üzerinden) eleştirisi, sorgulaması yapıyor. Son derece iğneleyici, enerjik, ağzı bozuk. İzlemeye doyum olmayacak cinsten bir sahne filozofu, aydın, entelektüel, komedyen.

Büke'nin romanında geçen 'Katilin Gözyaşları' adlı romanı hayli merak ettim. İlk fırsatta edinip okumaya karar verdim. Konusu da çok çekici: Öldürdüğü adamın oğluyla yakın arkadaş olan bir seri katilin hikâyesi!

19 yıl önce kaleme aldığım ve *Sincan İstasyonu*'nda yayımlayacağım günlüğümde (Yaşlı Günlük) Christian Morgenstern adlı bir şairden söz etmişim. Dün internetten fotoğraflarına ulaştım. İki de güzel şiirine. 'Sessiz Olgunlaşma' başlıklıısını buraya alıyorum: Her şey oluyor ve yerini buluyor/bekleyebilmeye mecburuz yalnızca/ve mutluluğun olgunlaşmasına/yılları ve yolları cömertçe harcamaya//Ta ki bir gün/tanelerin olgun kokusunu duyasın/ve işe koyulup/tüm hasadı derin depolarına doldurasın.

Bu akşam ve gece muhtemelen sevimli yeğenimle oynar, kendisi izin verecek olursa Büke'nin romanını bitirir ve her zaman olduğu gibi gece yarısını biraz geçince yatıp uyumaya çalışırım. Bir sonraki güne başlamayı ve yeni şeyler okumayı sabırsızlıkla bekleyerek.

12.04.2014

Saat 00:23. Yeğenim ve annesi az önce evlerine gitti. Tahmin ettiğim üzere değerli ve muzip yeğenim yeterince okumama müsaade etmedi. Hemen her denememde kitabı elimden nazıkçe alıp kapattı ve beni kendisiyle araba oynamaya zorladı. Aylardır, ortalama bir çocuktan daha fazla araba oyunu oynuyorum, arada bir canım sıkılıyor ama yapacak bir şey yok. Çocuklara, zorunlu olmadıkça hayır denmemeli bence.

Zihnim hâlâ son derece canlı ve uyanık. Ama bedenem çok yorgun hissediyorum. Bu gece uykuya dalma sorunu yaşamayacakmışım gibi görünüyor. Tatmin edici, keyifli, içini dilediğim gibi doldurduğum güzel bir gün yaşadım. Bu günlüğe doğru başlığı koyduğumdan artık iyice eminim. Taşıdığım olumlu ruh halinden dolayı, bu günlüğün eski günlüğüme oranla daha uzun ömürlü olacağını hissediyorum. Ayrıca okuduğum kitaplar üzerine daha detaylı, sağlıklı düşünme ve tartışma olanağına kavuşmuş olacağım. Şimdi artık günlük tutmanın, özellikle çok okuyan, düşünen, sorgulama alışkanlığına sahip bir insan için yerinde bir alışkanlık olduğu kanısındayım.

TAŞ ÖLÜLER

taşlardan patlamıştı ölüler
karanlık, uzun bir borudan
dalgaların taçlandığı
soğuk, dingin gölgeler

kısım kısım gitmişlerdi
taraçaların altına
gizlenmişlerdi cinler gibi
sessiz ve kelimesiz

bütün evlerin sahipleri
bacaların ve dumanların
yangın yeri ocaklarda
teknesiz gemileri

ölüler saçlarını uzattılar
biteviye denizlerde
inleyen suların eşliğinde
karanlığı bekleyenler

ölüler mor-çatılar yaptı göğe
ağaran ve ağrıyan tanyeriyle
suların aktığı her yere
baktılar kayaların arasından

ölüler tanrı-tanımağ gibi
konuştular boşluğın yüzüne
hiçlik pencere açtıkça
kırmızı karanlık kiremitlerde

ölülerin başına yazdılar yok diye
havadan, sudan, topraktan azade
konuşan ve kararan saatlerde
dingilini kaldırmış araçlar içinde

ölüler miskin bugün
kimsesiz kalmışlar çimenlerde
çınarların yaprağı, servilerin boyu
kırlangıç kanadında gizli

ölüler sırta kadem bastı bugün
yastık altına koydular anıları
uzattılar tüm saklı ağıtları
pencere camlarına yapıştılar

kansız bedeninin söyleşilerinde
türkü söylediler hat boyu
soğuk asfalt-sıcak asfalt
ve lastik izleri patika yolda

şilte, tam gömlek, canyeleği
hasır-altına sürdüler denizi
ağaçların gıcırdadığı gemilerde
rüzgârın törenine gittiler

ölüler gölgesiz komşularımız
gezer dururlar ara-suda
uzun caddeler-çıkılmaz sokaklar
yol alır gökteki karasuda →

BİN DENİZİM OLURSUN

Hüzünlere aşına bakışlarında
yalnızlıklar dinlenir,
durulur bulanık düşlerle geçmişin.

Hüseyini bir türküde
dokunur Yusuf güzelliğinin
bin denizim olursun.

Sen de yoksun aşkım
ulaşamam ıtır, tuzlu tenine,
bakar, mavice ağlarım yalnızlığıma.

ŞİZOFREN AYNALAR

bazı bilinçaltıları hayırlı takıntılar doğurur
bazı şiirler siyah portakal kabuklarının beyaz liflerine yazılır
bazı çerçeveler gözükürdür, dikiş tutturamaz duvarlarda
bazı yalnızlıklar sallanan boş bir sandalye kadar anlamlı ve
pahalıdır
mamafih
bazı aynalar sırtutmaz!
çünkü
şizofreni en az iki kişiliktir...

ESARET

anaç bir ehabil öptü ensemin karartısından, utandım
arzu eyledim onun mavilik yaşantısından
arzu eyledim onun gibi namuslu olmayı
uyandım düş yağmurunun saçlarından
söylendim kendi kendime: ehabilik sana mı yakışır?
kurtulmaya karar vermişken çocukluk korkularından
bütün esaretlerimden azat eyleyin benliğimi
Pagan tüccarlarına haber salın
güneşte kuruttum küspemi: satılıktır !

Ocak 2014

ölüler bilirler tüm sırlarımızı
tanrı'nın gözleriyle bakarlar cama
çay demlenince çıkarlar balkona
göllerini anarlar eski dünyanın

ben irfan'ım ne desem göklere
peşimden gelirler her akşam
yazdığım her şiirin terkesine
gemileriyle gelirler sessizce

Osman Serhat ERKEKLİ

44. Kimse geriye dönüp kendi etnik kökenini seçemez. Her cemaatin kendi kültürünü özgürce yaşaması ve yaşatması olağan. En yakın arkadaşlarımız azınlıklardan oldu. Ama büyük devletlerin istihbarat örgütleri olayları kaşlıyor bu güzel mozaği bozmak istiyor.

45. Bana grip geçirdiler. Ben de başkasına geçirdim. Keşke şiiir de salgın hastalık gibi olsaydı.

46. Son şiiirlerden on adet digital baskı yaptırıtım inansınlar kimseye vermek içimden gelmiyor. Ciddiye aldığım, kendini küçültmeyen Enis Batur şiiir öldü diyormuş. Enis Batur'a saygım var ama sanki bu millet için yazmadı fazla batılı ve modern oldu.

47. Kadıköy kahveden ağabeyimiz Tarık Buğra Peyami Safa'nın gazeteye geciktiği sabahlar roman tefrikasını kendinin tamamladığını söylendi. Kendisi de iyi romancıydı. Dünyanın En Pis Sokağı adı ile bizim kahveler ve meyhaneler sokağını da yazmıştı. O romanda ben Orhan Serdar idim.

48. Şimdi üstünden onca yıl geçmesine rağmen, Ali Tıraş'ın 78'de romanını bitiremeden İstanbul'dan kaçır gibi ayrılışı; ardından terekesini Cemal Süreya'nın gönderişi; 80 öncesinin karışıklıkları iz bırakmış bende.

49. Haşim Çatış unutulmadı.
Mehmet Taner niye gözüküyor.

50. Bir düşküne selam verirsen Tanrı alır selamını.

51. Ramis Dara erguvanların aynı güneşe rağmen farklı zamanlarda çiçeklenmesini apartmanların sera etkisine bağlamış iletisinde. Ben de ona o dalsız kütüklerde nasıl çiçeklenme oluyor diye sordum. Gerçekten de hep merak etmişimdir. Bir de *Akatalpa*'da yayımladığım Kıyamet şiiirinde malta eriğinin kasımda aralıkta çiçeklenmesini hatırlatmıştım. Ramis Dara bu konuda uzmandır. Benimki denk düştü. Dar ilgi alanıma ve dikkatsizliğime rağmen Ramis Dara'yı paylaşımında yalnız bırakmadım diye seviniyorum.

52. Çiçeklerime nerdeyse içme suyu vereceğim. Bu yüzden hastalandım ben.

53. Rüyalarımı seviyorum.

54. Yatılı okulun ilk gününde 11 yaşında sınıfımı bulmak için koştururken eski hocalardan Ferruzat Turaç (Cahit Sıtkı'ların sınıf arkadaşıdır) durdurdu ve gözlerime baktı; bu çocuk ya derviş ya da milletvekili olacak dedi.

55. En etkin manifestolardan biri de bizim 2001 Yenibinyıl şiiir bildirisi idi. İmge salatası bıçakla kesilir gibi kesildi.

ÖLÜLER DE DİRİLMELİDİR

Mahalleleri kurban edilmiş
Sokakları yok edilmiş kentlerde
Kadınlar hantal, halsiz
Adamlar katil ve güçsüz
Avm'lerle kirlenmiş hayatlarından
Suyun kaldırma kuvvetini tanımaz
Mahcup ve eksik,
Sezeryanla doğuyor çocuklar

Genç insan ölüleri yağıyor şantiyelerden,
Tersanelerden, termik santrallerden
İnsan kanıyla karılıyor kâr payı, ürem ve ortaklık senetleri
Ağaçlar kesilip yerlerine laleler dikilirken en ironik
Böbrekleri kan süzmez, çürümüştür ümmetin
Selfie'sini bir cenaze töreninden gönderiyor Tanrı.

Suyun boğma ve kaldırma kuvveti bize lazımsız
Yüzleşmek, öfkelenmek ve ödeşmek için
Yeniden sürgün vermesi için kiraz dolu dalların
Berrak gökyüzünün ve tırtılın
Sütü kesilen ağaçlar, derelerin kardeşliği
Görmüş geçirmiş ölüler size de ihtiyacımız var

Çünkü en iyi ölüler hatırlar
Çünkü en iyi ölüler bilir
Ağaçlarla, kuşlarla, sürüngenlerle, panterlerle
Ve aziz olan Su ve onurlu olan Hava ve kutlu Toprakla
Kaynaşır bir yeryüzü olduğumuzu en iyi onlar hatırlar.

İstanbul, 10-11 Nisan 2014

Yılmaz BOZAN

ALİŞKANLIK

yaşamak, hayattaki en kötü alışkanlığım
otopsi yapılsa dipdiri bilinç
delilik bile bir nimet
kurutur kaynağımı her bilginin
insan olmanın değerini veren itibar gitmiş o kadınla
bu da kentin en iyi şakalarından biri
ödünç verilen ömür kendi dibine ışık veren mum

düşüp ölmüş falezden konuşurken telefonla
trajikomik bir acı geride kalanlara
ruhunda suyun ıslaklığı
ay ve yıldızlar sırtında desen
kayıp tablo büzüşmüş beden
hemencecik bitiveren önündeki uzun yıllar
nereye gidiyor bu kadar beddua
buluta karışan yağmur mu
ne hakaretler ne küfürler
o telefon şimdi sessiz intizar
hayattaki en kötü alışkanlık gençlik mi

Mehmet KARACA

ÇÖL ÇAĞRISI

Dağıldı benim duman bildiğim hava olayı
oturup yosun kokusunun içine tufan çağırdım
saçlarım kısa diye gelmedi. eminim

balkonda açtım, belki yabancı der diye arılar
yirmi dört ıslığı harf olarak kopardım ağzımdan
ve başımı bütün salon gezmelerine çağırdım
-yakışıklıyım eğer çok uzaktan bakıyorsanız- yine de
bütün yönlere açılmadı yüzümü saçaklayan ifade
size ulaşmak içindi toprağımı havalandırdım

evin derinliğinde kırılırsa bir şey belki dönerim içeriye
-hiç olmazsa kendini kaldırmalı insan yerden
dedem dedi bunu. dedem bütün kuşları da ninem
sanırdı. dinlemedim

demirden artan göğsümü dövdüm bir su çizgisiyle
babamdan çıkardığım anlamı astım boynuma
-kolyesi çok parlak denildi alınımdaki yarım ay atlandı
kemiklerimi gezen geyiğin kardan üremesi düşünülmedi
biraz terlersem, belki bir geyşayla öpüştüğüm anlaşılır diye
çalıştım örgü işinde geceleri, bileğimde bukağı izi

arılar konu dilime ben bal olmaktan şikâyetçiyim
ölü bir dedeye tapıyor bütün ev erkenden uyanıp
şikâyetçiyim! sayın tanrı tufanlarla uyarın beni
yoksa yakındır iç bahçedeki putun parçalanması
-bütün ev mezar ziyaretine gider, oysa alnım düşününce de
yas içerir. tanrım balkondan açtım, umarım
günah değildir bu kadar çöl çağrısının arasında
yaşamak. çünkü hepimiz beni gök sanabiliriz

dağıldı benim duman bildiğim hava olayı
kuma gebe bir otun üzerinden atladım
saçlarım kısaydı rüzgârımı anlamadı kimse
eminim. neyse ki makasları ben yaratmadım.

İsmail Can KARAKUŞ

BERKİN'E

sesini;
"bu kuş şair olmak istiyor öğretmenim"
diyen sesini
bak, ağacın dallarına astım
kuşlar daha çok sevsin diye seni

kuşlar daha çok sever hem
bizden daha çok sever seni
seni daha çok sever
bizi daha az
kuşlar..
sen onlar için gün ışığıydın
onlar senin arkadaşların Berkin

kuşlar bizden daha çok korur seni
biz koruyamadık Berkin
biz daha az sevdik
kuşlar seni daha çok sevsin.

Necati ALBAYRAK

SANCISINA TOPRAĞIN

buz da *elim çek*
mendiline halayın
kalbim dinle dur

çarşı hamam gezmiş de
anam kime kız bakmış

çek de yağmur *ol*
sancısına toprağın
gözden yaştır pak

berber aynan çatlasın
bıyıklarım terlemiş

ol da susam *düş*
halkasına hamurun
çaya lezzet piş

tulumundan soyunmuş
peynir *keyfim* çoklaya

düş de cemre *buz*
havasına *dünyanın*
ufkum kuşa boğ

yuvasından ayrılmış
çöpüm rüzgâr kapmadan

Adnan ALGIN

KABİR

ayrı ayrı evlere bölüştürüyorum kalbimi
uçurumlar biçiyorum bıçkın kuyulardan
çamurdan can veriyorum reklamlara
pazarları alayına camilerde turuncu nişyan

lunaparklar kurun kafa karış alınmamış kabrime
günahlarımızı kazıyın teker teker alnıma
bileklerimde kararsın kemikli tebessümler
cumaları ellerim kimsesiz ve bir başına

Ertuğrul TİRYAKİ

HANİMELİ

En dağılık ev
sarmaşığınkiydi
keşke bir hanımeli
değseydi

ŞİİRSEL BİR DEĞER İÇİN

Oresay Özgür DOĞAN

Şiirlerim Hakkında Yorum Yapacak
Değerli Bir Eleştirmen-Yorumcuya...

Sevgili dostum,

Şiirlerimde, çağdaş uygarlığın hınzır çocuğu hızın ve tüketimin depresif, yıkıcı etkilerine karşı duruşum gereği insana ve doğaya dönüyorum. Her bir şiirim başlığını manayı ruhsal bir çözümlemenin içinde pekiştirerek özenle seçiyorum. Başlıkların, muhteşem bir güzelliğin kapısını açan birer uvertür gibi ışıldaması tesadüf değil. Buna sonsuzluğun erdemli yansımaları diyorum.

Bildiğiniz gibi etkileşim ve çelişki şiirin tutkusudur. Bu odaklanmayı temel alarak şiirsel tavrımın sıcaklığıyla söylerim ki katı eleştirilerimden herkes, her olgu nasibini alıyor. /Benim, karabasanlarla boğuşup duran./

Dünyayı yeniden kurduğumu söylüyorlar, kuşukunun ağlarına takılan temalarla... Doğrudur. Çünkü bu benim örgütlü el izim. Zira el izim, sonsuzluğun hâllerini, kendini her daim soyutlamaya hazır zihninde biçimlendiriyor ve yeniden varlığın özüne katıyor. Yani estetik bilincim yoldaşıdır gerçeğin. İnsanın zenginliğini konuşlandırmak diyorum bu çabama ve otistik yanıma. Her şair biraz otistik değil midir?

Ben yakının ve uzağın sıcakkanlı lirik sesiyim, suskullardan da besleniyorum, o yumuşak dokunuştan. Ama sevgiyi de alıp katıyorum bu deli ırmağa... Ancak haksız eleştirilere cevap olsun: Şiirimde sıklıkla vurgulanan sertlik, kimseyi yanıltmasın. Çünkü o sertliğin içinde iyiye ve güzele çağrılan bir davet gizlenmiştir. Planlanmış bir hesaplaşmanın çocuğudur bu acımasızlık... Şiirsel bir aşkla içerik kazanmış poetikanın gölgesine sürüklenmiş düşüncenin doğurduğu herkesin acısının toplamı... Müziğini de içinde barındıran.

Sevgili dostum, tarihsel süreç, "ilkel topluluğun iki milyon yıla yakın bir süre içinde evrildiğini, buna mukabil uygar toplumun 5 bin yıl içinde baş döndürücü bir gelişme gösterdiğini" yazıyor. İşte uygar toplumun belki de hiçbir zaman kırılmayacak olan bu 100 metre korkutucu ve yok edici dünyalar rekoru karşısında susmayı değil, konuşmayı tercih ettim. Toplumsal Artı'nın sonuçları şiirin de sorunlarıdır. Ayrıca karşımızda insanı bir dakikada şair yapan bir kara delik duruyor, tıpkı Mr. Hyde gibi.

Ben, şiir üzerine de çok düşünen bir şairim. Geçmiş, şimdiki ve elbette geleceği maddiyat ile maneviyat arasındaki etkileşimde arıyorum. Bir baştan diğer başa yürümeye başladığımda duraklar, dönüşümler üzerinde duruyorum.

Elbette ki şiir, yaşamın sayfalarını çevirebilme, insana ve doğaya ait ne varsa anlama, yazma ve okutma heveslisidir. Ama şiir şerh koymaz. Şerhin kendisidir. Yalnızca her otoriteye, her zorbalığa kıvamlı bir hazla karşı koymaya teşnedir. Ve şiir, yaşamdan kurgulanmış mutena bir yolun yaratıcı yüzünü ve aidiyetini algısına armağan eder.

Zaten önemli olan, sorgulayan tavrıyla sağlam gövdesi üzerinde duran, nesnel karşılığı olan ve örgüsü çarpıcı imgelerle alt yapısı sağlam okuyucuyu çağırın şiirler yazmak değil midir?

Bazen şiir beni çağırır; "Gel bak burada bir sorun var, ("Acıdan gözyaşı bile dökemeyen.") der. Sonra beni benimle bırakır... Ve açılır kanatsız pencere, yaratıcı bir peri gülümser... Dökülmeye başlar dizeler, bir vücut bulup bağdaş kurmak için sabırsız kâğıda...

İşte bu yüzden hiç yılğınlığa düşmem, yüksünmem. Yeni imge öbekleriyle figür zengini içerikteki dilsel yalınlığın, bir şair hüznünün soyuttan somuta akan varlığını ön plana çıkarması için, mezuramı alır ve olguyu ölçerim. Şiirin içine kurulan öznenin organik yapısının kıvamlı ve enough bir içsellikle dengelendiğini ve anlamsal bütünlüğe ulaştığını tespit etmeye gayret ederim.

Ah yağmur hafifler. Beynimde varlığını pekiştiren his taylorı. Hep yenilgisini sahiplenen sancılı metaforlar ve o ruh kapısı mineli yüksük. Biz ki düşkün ve karşıyız ve gizil. Üslûp sahibiyiz. Şiir üzerine cümleler biriktiriyoruz had kabında...

İşte böyle sevgili dostum. Aklıma gelmişken bir başka hususu da siz kıymetli kardeşimle paylaşayım istedim. O husus da şudur: Bazen, uygun renklerin birbirini dengelemesi ile yani düşlerden ve yaşama sevincinden mürekkep ve temsil kelime türetimleri ile de saflığı ve oluşu hiçe sayan düzeni yermeye ve yabancılaşmaya, çağrışım yüklü anlamlarla isyan ediyorum.

Örneğin duygu değeri yerinde şu dizeye dikkatinizi çekerim: "Pemyaz bulutları içecek, çelik yalnızlıklar. Sökülecek perçini velut acının..." Bakın ve görün, nasıl da hayatın kucagından dolaysız veya dolaylı düşen izleklerle derine inmişim. Emin olun ki okuyucu, burada, sessizliğe gömülmüş nesnelere uzamı anlatan, mekânla hemhâl o bağın karşıtlıklar üzerine kurulmuş ışığını görecek. Bir ışık ki şaşkırtıcı olanaklar yaratmayı düşleyen ve çabalayan...

Şimdi gelelim, madalyonun diğer yüzüne. Şiirlerimin temelinde bir düşünsel duygulanım ağır basar. İnsanın yer yüzeysel hâllerini yine insanla buluşturmak, incelemek ve sonuçta aslına uzak kalmış kalplerde bir samimiyet bir sempati yaratmak için şiiri yaşamın içinde maneviyatlı bir uğraşla yoğurmaktan bahsediyorum: Gururunu aklının içinde eritmiş sezgisel bir dokunuştur bu. Evet, bir başımlık... "Fırtına seni büyütecek/hiçliğin alfabetini öğretecek sana/ ateşin."

Zihninin katmanlarında barışı sağlamış, uçarı benliğini yerle yeksan etmiş, şiddetli ve yoğun anlamlar yüklenmiş seslenişlerin, temrinlerin bir dokunuşudur, bu ceviz sandığından ağırca yeryüzüne çıkarak bilimum yeknesaklığa ve kesinliliğe karşı gelen narin yalnızlık.

Azizim, ben saf şiir için yanıp tutuşan, okurunun deneyimiyle olan ilişkisinin dışındaki durumları ön plana çıkarmaya çalışan, imgeye ve eşya bilgisine inanan ve sezme kabiliyeti yüksek bir şairim. Şimdi sorular sorup cevaplar veren bir inceleme yazısıyla ironi ırmağında yıkanan şiirlerimi duygudaşlığınıza teslim ediyorum.

Nihayetinde, sıkıntısı biçim değiştiren hayata açılan bir duyular yoluna şiirle düşünerek giriyoruz. Birlikteyiz... Kindar ve kiskanç tavrılarla, şiirlerimize çamur atıp canımızı sikanlardan; bizleri çekemeyenlerden; kirlilik yaratanlardan; saçma ve sakil karalamalarla tiksinti yaratanlardan; böceklerini üzerimize salanlardan; yeteneksizliklerini görmeyip, yeteneğimizi ağzına alanlardan; zamanımızı boşa harcayanlardan uzak durarak yazacağız şiirlerimizi...

YA DA SERGÜZEŞT

şimdi sen bu tarihi gözlerinle savaş gibi savaş
kavga gibi kavga düşünüyorsun ya olur zaten
ölüm gibi ölüm görmemişsin de bu heves ondan
aslan gibi bir devrimle gelecek ve gidecek
alnına yazılanları biriktirdiğim bu sözler
yüzündeki çizikler de üçüncü beşinci
dünya savaşından kalma olacak ve sen yanılacaksın
bir savaş en çok dudaklarda kaybedilir
ve bir kavgayı en iyi sevişerek değerlendirebilirsin

şimdi senin bu eflatun gözyaşında mor halkalar
patlak verecek bir salgın oluşturmak çabasındasın
zehri yalnız zehir değil ve acısı yalnız acı
yokluğu ise bambaşka bir uzay olan masalcılardan
ben rüyamda pamuk prensese tapardım yedi kez
ben yedi kez cüce oldum hayatım kısalttı
ve kral kızlarına talip olduğumdan beri
tarhana çorbasında yüzük bulunduranlardanım
yani ben kurbağayı yıllarca öpüp
dudağında esaslı bir siğille avucuna bakanlardanım

şimdi kimi öptüysem diyorum aynı nefes ve tarih
konulu sayfalarda kanunsuz at koşturmalarım
zamana iplerle tutturmuşlar beni kanunsuz iplerle
ve suçlu yalnız ip midir bilemem ne olsa eski zaman

tarihi tekerrür ettim duramam boyum kısa
her nereden çaldıysam gözlerine tüneyecek

gözlerin bu eski zaman savaşları gibi kavga gibi
aslan gibi bir devrim ölümle gelecek

Sevgili dost, umarım bir faydası olur, yazdıklarımın. Lütfen,
tereddüde düşmeyiniz. Bu düşüncelerimi hiç çekinmeden örnek
gösterilecek yorumunuza alabilirsiniz. Sizin gibi yetenekli
eleştirmen-yorumcularla Türk Edebiyatı'na tarihi notlar
düşürecekimize inanıyorum.

İncelikli vefa duygusuyla, selamlarımla.

Not: Kadirşinas dostum,
Kıymetli yazınıza estetik bir vurgu yapabilir diye şairliğe
başladığım günlerime ilişkin bir paragrafı da aşağıya ilave
ettim. Hoşunuza giderse kullanırsınız.

"Ana sınıfına başladığım ilk günlerdi. Okumayı kolaylıkla
söktüm, beklemeden beni yabancılaşmanın ve derin bir yalnızlık
korkusunun içine salan ilkokulu. Zavallı annem sıradan küçük
başarımı ödüllendirmek için bir hediye almak istediğini söyledi
ve ne istediğimi. 'Akşamları üzerimi bir Kafka ağırlığı ile
örtebilirsiniz.' dediğimi hatırlıyorum. Okudum ve üşüdüm uzun
bir öyküde kaldım. Ve o gün anladım bir yok oluş sergisine ait
olduğumu ve aslında dünyanın bir böceğe dönüştüğünü.
Şairliğim böyle başlar. "

RÜZGÂRLA KAÇAN YAĞMUR

Sen sokağımdan geçerken
Çocukluğuma doğru büyür
Bir bebek gibi ölmek isterdim
Sessizlik kan gibi dolaşırdı sözcüklerimde
Saçlarımı saçlarına eklerdim

Kurşundan bir yağmurdu yaşadığım
Susman kelimelerin hançeri

Usluca geçerdin koyumu
Usluca hayat içime inerdi
Birden gökkuşağım olurdun
Sağnak bir hayattı yaşadığım
Sırılsıklam arzular

Yıkık asma bir köprüydük
Elleri uçuruma savrulan
Sen fotoğraftan çıkınca
Elimde çıkmaz sokak
İhbar ettim kendimi

Nezhat KONŞER

PAMİR

bütün bebekler temelsizdir
yığma duvarlarla çevrilen kalplerinde
bir şehir ölür bazen.

üç buçuk yaşında kırılan begonya
habersizdir saksılardaki depremden!

bir annenin acısı temizlenebilir mi
iliklerine kadar işlenen güzlü motiflerle
babalar bembeyaz saçlarıyla ulurlar sonra
izler Türkiye'm sesin yaraya ulaşmasını.

mahallede bu çocuk, bu mahallede
şimdi çıkacak bir ağacın koynundan
ya da bir yıldızdan kayacak yorgun bacakları
dokunup sonsuzun yazgıladığı yere.

baba yitik, zaman hasta, anne müzmin
sıraya geçmiş gibi kaderinden okşuyorlar Pamir'i
bütün hıçkırıklar nöbete duruyor!

havuz yorgun, havuz lal, havuz pişman
üç buçuk atıyor kalbimizde işleyen saat!

bugün günlerden Pamir
yarın eski Türkiye!

kol geziyor unutmak!

“BU KİTAPTA SEN NERDESİN?”

Egemen Berköz Şiiri Üzerine

Bir Yazı Denemesi

Seda ERİŞ

“Anılar duvara asılır. / İnsanlar darağacına. / Bakılmaz. / Unutulmaz. / İnsanlar darağacında. / İnsanlarla oyun olmaz. / İnsanlar darağacına asılır. / İnsanlar kurşuna dizilir. / İnsanlar sokakta vurulur. / İnsanlar vardır, Yavaş yavaş öldürülür. / İşyerlerinde.”

1970’lerin Türk siyasasının etkilerini taşıyan, dönemin siyasal ve içtimai koşullarının şiire olan bakışı / duruşu belirlediği, 1960 kuşağı İkinci Yeni Sonrası Toplumcu-Gerçekçi Şiirin önemli temsilcilerinden olan Egemen Berköz’ün 1976-1978 yılları arasında kaleme aldığı “Nasıl Anlatmalı?” şiirinden alıntıladığım yukarıdaki dizeler, şairin bireysel kimliğini, duygu-düşünce bütünselliği içinde toplumsal yaşamdan, kamusal düzlemde izole etmeden, yoz şekilcilikten uzak, ben’in kısır çemberini “biz” algılayışıyla yıkan özelliğiyle Berköz Şiirini ıralayan yönleri sağın bir biçimde ortaya koymasıyla dikkate değerdir.

İlk basımı 1981 yılında şairin eski dostlarından olan Mehmet Taner’in sahibi olduğu Tan Yayıncılık tarafından yapılan *Bu Kitapta Sen Nerdesin?* 1995 yılında Oğlak Yayıncılık tarafından şairin *Bütün Şiirleri/3* adıyla yeniden basılmıştır. Kitapta yer alan şiirler altlarında yazan tarihlerden anlaşıldığı kadarıyla Berköz’ün 1968-1979 arası yazdıklarını içine alıyor. Açılışın “Yaşamdan Kerem’e Sorular” şiiriyle yapıldığı kitap, “Son Üç Günün Hikâyesi”, “Unutma” ve “Sorular Sorular” isimli üç bölümden oluşuyor.

“Son Üç Günün Hikâyesi” isimli ilk bölümle aynı adı taşıyan düzyazı-şiirin, kitabın diğer iki bölümündeki şiirinden farkı bilinçakışı tekniğinin gerçeklik ilkesinden ayrılmadan müteselsil bir biçimde kullanılmış olmasıdır. Bu şiirde kişinin gündelik işleri, meşguliyetleri, günlük hayatın olmazsa olmazları, gündelik yaşamın yeknesaklığı içerisindeki halet-i ruhiyesi, toplumsal yaşamın kişiye dayattıklarıyla biçimlenip envai çeşit güdüleme yöntemlerinin de katkısıyla iç içe girmiştir adeta. Aslında bu durum yani bir nevi toplumsal paranoyanın özel alana yansması ve kişinin gündelik işlerine olan uzantısı benlikte bir takım bölünme ve yarılmalara beraberinde getirecektir. Bu durumu şair “*Pavese de hayatta hatta çünkü ben hayattayım ve / onu düşünüyorum / sık sık düşünüyorum / ben de hayattayım ve hayattan elbet bir şey umuyorum / çok şey umuyorum / her şiiriyle kendini yalanlayan ben*” dizeleriyle dile getirir. Onca dayatma ve güdüleme karşısında çöken ve anlamını yitiren bireysel yaşam, şiir boyunca bu durumu sürekli okuruna hissettirir. Kişisel yaşamı ihata eden, kucaklayan içtimai baskı ve dayatmalar karşısında kaosa sürüklenen bireyin iç âlemi başarılı bir şekilde anlatılır. Bir anlamda toplumsal düzen/düzensizlik üzerinden kişinin basmakalıp işlerin, günlük hayatın devamını sağlayan eylemlerin eleştirisi yapılırken, kişinin fasit dairenin içine sıkışıp kalmışlığının resmini çeker şair. Egemen Berköz’ü döneminin diğer şairlerinden ayıran temel özellik toplumsal gerçekliği, politik dili estetize ederek okuruna sunmasıdır.

“Ben aslında bugün berbere gidecektim (belki birlikte soygun yapıp kasabayı berbersiz bırakan berberleri de anlatırdım ona, çünkü ben herkese bir şeyler anlatıyorum biliyorsun) saçlarımı kısalttıracaktım belki bıyıklarımı kestirecektim sonra eve dönüp yıkanacaktım, ama olmaz ki, hava böyle kurşuni, ben böyle kurşuni olursam bunlar olmaz ki: gittim satranç oynadım gene, tam yeniyordum akluma bir şey

düştü yenildim, demem o deme değil, ya deniz kıyısı ya o kurşuni günde Yenikapı Kumkapı ya o çakıllı deniz boz suları denizin uzakta bir iki gemi bir iki kayak, sonra eskiden tanıdığım bir kadından söz etti biri tınmadım bile nasıl tınarım”

Yücel Kayıran bir yazısında İkinci Yenicilerin yaşamayı denemeyi dile getirdiklerini, Toplumculuğu benimseyen fraksiyonunda yeni yaşama biçimi vaadinde bulduklarını ifade etmiştir. Toplumcu-gerçekçi bir şair olan Egemen Berköz’ün de bu eserinde özgürlük, eşitlik ve barış düşüncesine ateş eden militarist zihniyetler olmadan “bambaşka bir dünyayı yaşayabilme” vaadinde bulunduğunu görürüz. Şair, yeni bir yaşama biçimi vaadinde bulunurken mevcut sistemin, ezen-ezilen ilişkisi bağlamında güç-çıkarmenfaat üçgeni içerisindeki sosyal, politik hatta entelektüel düzlemdeki her türlü tezahürünün kritiğini yapmaktan da kaçınmaz. Kritik etmek, çözümlenmek, temel insani değerler üzerine yükselen yeni bir toplumsal yapıyı öngörülür biçimde inşa etmek 1960 kuşağı şiirinin belirleyici niteliklerindedir.

“Bambaşka bir dünyayı yaşayabilirdik / kömür ocaklarını Belçika’nın / Brezilya’nın şeker kamışı tarlalarını / Kore’nin savaşını yedi düvelle / Paris’te entelektüel olmayı / duvarda asılı sinek sarayını / kerevetimize çıkabilirdik biz de/ çıkarken patronlar tahtlarına. / Bambaşka bir dünyayı / Fransızca bir şarkı güzelliğinde. / İtalyanca’yı öğrenme coşkusunda / Bir kadınla olma ansızlığında.”

Egemen Berköz’ün şiirlerinde kullandığı dil İkinci Yeni şairlerinin biçiminin aksine açık ve anlaşılırdır. Sloganlaşan dili estetize etme çabası da okuru imge içinde boğmaya ya da kapalı, anlamını metaforların içine gizleyen bir ifadeye müsaade vermez. Şiirinde imge kuşatmasına izin vermemekle birlikte yine de o açık anlatım “dağın ardını” işaret eder bizlere. Tıpkı şairin yeni yaşama biçimi vaatlerinde bulunduğu gibi o “dağın ardını”nda da daha iyi bir geleceğe doğru özlem ve umut yakarıları işitilir. O dağın ardı çeşitli güçler ve dengeler tarafından ablukaya alınmış olsa da müjdeli yarınları bünyesinde barındırır. Berköz’ün şiiri gerçekçilik ilkesinden beslenmekle birlikte şiirsel olanın hararetiyle de yolunu bulmasını bilmiştir. 1975-1976 tarihli “Sen Dağın Ardını Biliyor musun?” isimli şiirinde “*Sen dağın ardını biliyor musun? / Orda şiir bile yazılamıyor, reklamcı bile olunuyor*” dizelerini şair, bir alt yapı kurumu olarak ekonominin/iktisadın üst yapı kurumlarını (hukuksal sistem, devlet vs) belirlediği ve biçimlendirdiği temeli üzerinden inşa etmiştir. Aynı zamanda Marx’ın deyişiyle kanun ve politik üst yapıların hep bu temel gerçeklik üzerine kurulduğunu belirtmeye çalışmıştır. Marksist değerler dizisi Berköz şiirinin kurucu öğeleri arasında yerini alır. Yeni bir dünya özlemiyle ya da yaşanılabilir bir dünyaya dair beslediği inanç “*Belki bir gün dönülecek şiire./Dönülecek yaşamaya/Yine orda.*” dizeleriyle anlatılmaya çalışılmıştır.

Şair bu kitabında kendi yaşantısı, duygulanımları ve düşünselliği üzerinden bütün bir insanlığı kucaklamayı hedeflemiştir. Belli ki “Bu Kitapta Sen Nerdesin?” seslenişinin altında bu evrensel duyarlılık yatmaktadır. Ben’den bahsettiği noktada çoğunluğun hislerine, fikirlerine bilinçli ya da değil ortak olma yazgısı. Çünkü nihayetinde her insanın yaşamı boyunca çektiği sancılar, beslediği umutlar, yaşadığı çatışmalar, verdiği kavgalar, savunduğu değerler az çok benzerlik gösterir ve şair şiirinin temelinde özelden kendisini genelde ise “insanı” koyarak tikel olandan hareketle tümeli kavrama çabası içindedir.

“Konu olarak beni en çok insan, insan olarak da kendim ilgilendirir. Ama bu bir bencillik olarak alınmasın. Çünkü benim gibi olan, benim içinde olduğum karmaşanın, çelişmelerin, bunalımların, kısacası bu çağın ve bu toprağın insanı olan binler, on binler var. Kendimden söz ederken onlardan, onlardan söz ederken kendimden de söz ettiğimi biliyorum.”

BOYNU BÜKÜK SERÇE

Yüreğimizin sedirinde
Bir konuktu ağıtlara sıvalı
Bir garip serçe ürkek,
Gitti birden derin uykularda
Şaştı bulutumuz

Elvandı o dalında yaşamın
Şimdi kanatları karanlıkta
Ağzında bir taş ekmek
Gülümsüyor boynu bükük

Artık nerden bakarsan bak
Dünya misket kesilmiş
Gök kevgir olmuş hüznün duraklarında

İşte ciğerimde
Bir bütünün parçaları
Donuyorum küskün baharın kışı altında
Kederin rüzgârları kamçılıyor beni
Bulabilir miyim kendimi
Bu alaca tozraklarda

Dokun tenine dağ uyansın artık
İşte dallarda salkım salkım yas
Sokaklar çılgık çılgılla
Damarı tıkanmış sözcüklerin
Bu acının sınırı nerde
Sor kızıl bacalara
Susma

“Sorular Sorular” isimli bölümle aynı adı taşıyan şiirde şair, kitaba da adını veren o soruyu yöneltiyor okuruna. “*Peki sen neredesin? / Bu şiirde neredesin sen? / Kurşunlarda mı? Gülümsemelerde mi? / Kinlerde mi? / Papatyalarda mı? / Belki de bir kuşsun sen uçup gidiveren uzaklara / konuveren unutuveren*”. Sorular başlatır düşüncüyü, sorular ivme kazandırır içtihadı. Tefekkürün ilk adresidir sorular. Sorularla ele verir kuşku kendini, dimağı kendine getiren, kişinin kendini bulmasını sağlayan yine sorulardır. Var olana kuşkuyla bakmayı, zihnine sorular sordurmayı azılı bir tehlike addetmiş ülkemizde Egemen Berköz bu durumu da kitabında gözler önüne sermiştir:

“*Bir el işaretli. Duralım bekleyelim. / Bir el işaretli. Susalım bekleyelim. / Kim gelecek? Konuşacak kim? / Kim vuracak? Vurulacak kim? / Kapılar açılıyor. Bana değil / Ziyaretçiler geliyor. Bana değil / Günaydınlar. Merhabalar. Bana değil / Bana vazoda birkaç papatya. / Bana birkaç sarı, birkaç beyaz. / İçimin karmaşası bana.*”

Ve sorulardan arda kalan, şairin “derbeder” sessizliği. Zihinlerde yanıtını değil, yankısını bulan, karşılığını sesle değil sessizlikle veren, yüreği kamaştıran, önyargıları, kesin hükümleri budayan kendinden menkul sorular... ve onların kendinden menkul yanıtlarının verildiği tek ortam: Sessizlik.

“*Sessizlik. İçkim benim! / Derbeder yapraklı çiçeğim. / Yanyatmış çiçeğim. / Boynu bükük. / Sessiz. / Saatim benim / Müziğim. / Çocukluğum. / Sessizliğim benim! / Başkaldırım benim! / Sığınağım benim!*”

PARANTEZDEN ÇİNGENE

gümüşünü okşayacağım hiç memelerinin
bordo sütünde sendeleyeyen bebeğin ağzındaki
iz bırakmadan nefesinde
çünkü dünya böyle sayıyor sessizliği
gülüşümüz iğnesiz, kadınsız ve dipsiz
parantezden çingene
tanrı dondurma değil ki, eriyip aksın cesedimize
boşluğunu kendi tamamlamış dişlerinin
tenekesinden peydahladığım
mor bir sevincin ısırtığı
zaman yaptı bunu, mekân yaptı, aynalar yaptı
o muğlak kelimelerin küstah prensesi
parçaladı dönüştüğümüz kentın tuğlasını
sığındığım evin kaburgasındaki düzen
karaladı renkli tebeşirlerle gölgemi
biliyorum biraz acımasızca
seviyordum pembeliğini
şimdi “ölülerimizi balkonlara gömebiliriz”
yeryüzü sussun, zamanın kökü yenilsin kalbimize

Şubat 2014

Erdinç DİNÇER

AĞACIN SAMİMİYETİ

akşam yaralı bir kuzgun gibi düştü önüme

gözlerinde kitaplarda teselli aramış tedirgin bir mavi
halkalar oluşturmuş anılarla büyüyen

dalından henüz koparılmış portakalın kokusu
ellerine yayılır da kalır mı ki öyle günlerce

bir söz ya da resim yıllandıkça başka başka
manalara gelir de zincirler vurur mu insanın ayağına

belki yeniden yaşamalı bir şehri
ve insanları yeniden
ağacın samimiyetine sarılarak oradan bakmalı

yüzünde çocukların kırgınlıkları hastalıklar yorgunluğu
[hayatın
hepsini toplamalı

bir çayın bardağa dökülüğü ve her yudumda sıcak geçişi
[genzinden

şekerin beyazlığı şu kızın şu esrarı yüzünün
ve yürüyüşü bir serçenin hissettirmeden
hepsine sarılmalı

Halim YAZICI

Türkülerle kol kola yürümek isterseniz Torosların koynunda, ardıç ağaçlarının ve sıla seslerinin civıltısına, insan kalbinizin civıltısını da eklemek arzusundaysanız eğer, şöyle bir nefesinizi tutup;

“Ay geceleri, ay geceleri / Kış ay geceleri / Yıldız doğmaz dağlara / Ay geceleri / Kozaların ak bulut yarıldığı gece / Armutların ak çiçek açıldığı gece / Karların ışıl ışıl yandığı gece / Vurgunum ay geceleri / Durgunum akacağım / Bendimi yıkacağım / Dağbaşı ay geceleri / Elde filinta dağlarda / Fabrikalarda geceleri.”

Geceleri ve dağları birbirine eklersiniz Hasan Varol’un şiirlerinde ve de köylü kalbinin toprak kokan dağ nefesini dizelerin nefesinizde.

O torbasında imgeler taşır. Serik şehrinde turnalarla uçar, uçar türkülerine konar özgürlüğün kalesine. Kalbi paramparça olur, en yılgın anında “Vücutum kalk / daha bir atıl hayata / Yaralarım ey’olur / İnancım yaşadıkça” diyendir.

Kırlangıçların kanadında, bir o dağda bir bu dağda, Torosların kalbinde çoğalan ayrılıkların, acıların, sevinçlerin dalında büyüyen çocuk kalbi aşkla, hep aşkla büyür. Kayalardan sızan sular gibidir Varol’un dizeleri. Yanan, parlayan, kıvılcımların kışkırttığı hayatı aşkla sorgulayandır. Çiçekli papatya dünyasından boncuklu geceye uzanan aşkları buğdayımsı baharmış gibi büyük Torosların eteklerinde. Sakin bir su gibi büyür martıların çığlıkları, uzar sütlü mısır zamanı ellerinde usta’nın.

Varol, şiirlerinde yaşadığı hayatın detaylarını inceliklerle süsleme derdinden çok, yalın bir suyun yüzü gibi, kendiliğinden kayan rüzgârgüllerinin hızıyla salınır. Olağandır, yapmacıktan, pazarlamadan, pazarlama taktiklerinden uzak, ağırbaşlı ve devrimcidir.

Salkımsöğütlerin, böğürtlenlerin, çırılçıplak düşlerin, balıkgözlerinin şiirini taşır usulca çocuklara.

İlk şiir kitabı *Ardıç Türküleri*’ndeki şiirin ruhu nerde duruyorsa, hangi denizin hangi dalgasını kucaklıyorsa, son kitabı olan *Deniz*’de de aynı ruh aynı heyecan, aynı dağ yorgunu ağırbaşlılık okuyucuyu kucaklıyor.

O’nun her zaman, hemen her gün gizli konuştuklarını, gizli konuşacaklarını, ilk yeminlerini paylaşacağı büyük umutları var. Şiirini ve aslında hayatın damarlarını da bu umut bulutları emziriyor. Kımalı kekliklerin yoldaşı, geceleri yıldızların aşkla gülüşü, dağları devirir şiirinde.

Akdeniz’in buğulu yüzü, yaylaları, sağılan keçileri ve gölgeleri ağılların toprağından fişkirir geceleri. Ay ışığı sarar dağları, ay ışığı ile dolarken çobanların gizli üflenen kavalı, nerdeyse Pan çıkıp gelir bir keçi kılığında ansızın sizi.

Doğumu elli yıllarda olan şairlerin arasından bir özel şairdir Varol. Dimdik duruşuyla, bencilce tavırların ve küçük çıkar ilişkilerinin dışında, özellikle günümüzde yaşanan ben odaklı ayak oyunlarına taviz vermeden şiirin onurunu omuzlarında ve devrimci nefesinde büyür şiiri o’nun.

İncir kuşlarının, masal ülkesinde yaşar şiiri. Narçiçekleriyle, yeşille, denizle nefes alan bir şiir, elbette böylesine dik duruşlu, böylesine alçakgönüllü olacaktı. Şair, sadece şiirin nefesini nefesini katmaktadır.

Dersi Uzala’daki doğanın acısını kalbinde duyan ihtiyar avcının duyarlılığı nasılsa, şairin Toroslar’la uyumu da öyle. Toroslar’ın sadeliği, yüceliği, inceliği, börtü böceğinin →

BELKİ AŞK

sokaklar geçsin itip bir kenara
duvağını atmıştır şimdi gelincik

gözleri piknik yeşilim sen misin

git evcilik oyna kiraz ağacıyla
bahar gelmiş diye ağırlar seni

çizgi şiirler yaz kısa kollu öykü
misal renklerin evidir kelebek

misal aşk ve elma sakini böcük

yarasın bisiklet düşü yerlerin
özünce geçer nasılsa

git evcilik oyna kiraz ağacıyla

belki kaşları civil civil karaçalı
kiraza dalmış çocuklar gibidir aşk

çeşitliliği, kararlılığı, içtenliği şiirinin tam da ortasında, tam da ruhudadır.

Ulu gövdeleri ağaçlarının, ah kara kız aşklarının, Akdeniz’in ruhunda gizlidir kekik kokuları ve Dragon çayında nefes alan sevişen pembe zakkum çiçekleri.

Sizi çoban üzümü yemeğe değil, koklamaya davet eder aslında şiiri, Pataralı Kız şiirinde. Ellerindeki mersin kokusunu yaşarsanız, burnunuzla değil, ruhunuzla koklarsınız Karacaoğlan’ın kuğu beyazı aşklarını.

Yıllar içinde Varol’un şiirinin giderek sadeleşen bir yapıya kavuştuğunu görüyoruz. Dize yapısının kendi içinde daha da sağlamlaştığı, netleştiği “*Biliyorum nergis suluyorsun / şimdi / beni / kokuyorsun*” örneğinde görüldüğü gibi ayakları, şiir toprağının en güzel yerine basmakta.

Akdeniz’in kokusunu ve ruhunu öylesine içine sindirmişti ki şair, onun köpüklerini izleyen, şiir portakalını çalan, balıkçı teknelerini yüzdüren hep o’dur.

Susmuş pınarları suya kavuşturan, dağlı nergisleri aşkın gözlerinde çoğaltan, yemyeşil ırmakların pınarlara kanmadığı bir çağlayandır.

Akdeniz’den alınmamış bir hevestir peşinden gittiği şairin.

O heves ki, şiirin onurlu, aşkla, sabırla, dirençle örülü uzun bir gökyüzüne çevirir hayatını.

Şiirin büyümlü hevesine adanmış bir ömrün yüzüdür.

O yüzün sevgisinin yeni imgelerle sonsuza dek yaşaması dileğimle...

* Şair Halim Yazıcı’nın *İncir Kuşu* üzerine 26 Ekim 2013 günü Karşıyaka Veysel Çolak Atölyesinde yaptığı konuşma.

İsmail Cem DOĞRU

ÖZET

hal ve gidişat üstelik, seni saklayan altyazı
adının anlamını soruyor, her sayfanın
bir yanı gülümseme nöbeti

ama yaşama telaşydı evlerin eski mobilya utancı
boşa dönüyor bilmeyi unutmak üzere
birlikte büyüttüğümüz dizi izleme beğenisi
bugün siz endişeyle daha güncelsiniz

gülümsersiniz kendini kavganın öyküsü sanmak
okunma tutkusu, bizim tutunacak neyimiz var
her duran adam değilse de bu söz beni
ne zaman istese yağmalar üstelik bu kostüm
müsamesesine yakışmayı uman kuşların
haysiyet beklentisi için saatler hep başa dönüyor

hem sen neden durmak içinin kimsesizliğe
vuruyorsun, bu evham iyi bir barikat izlenimi için
geri dönüş dilekçesi, yerküreden çalınmış
emniyet tedbirleri evrenin bir yerinde duruyor,
sen bakınadur adına ödülleri verilen
bir kibrit olmak hevesiyle
“Direnmeye gittim bir saate gelirim”

kendini kavganın öyküsü sanmak okunma telaş
gidersen kavganın adını sen koyarsın rengini
ben veririm daha dikkatli köpürmeli, iki sokak
arası uçak seyahatine sığınmış
olay yeri ve saati için her dönüş biraz gerilim

renk ve olanak üstelik bu kavgadan çalınmış her alıntı

Hüseyin KORKMAZ

EL YAPIMI ADAYA DAİR

adı olmayan bir ada çizdim atlasa çakır diken bürüdü
suyun hışırtısını düzelttim, berrak adımları ovada yürüdü
som gümüşten kolyeleri taktım takıştırdım batık bir gemiye
su ses verdi, güvertede ak martı gölgesine

korsan ganimeti bende bırakılan değerini yitirmiş parıltı
gün batımını esirgedim; mavi yosunlar şimdi ezberimde
gün batmadan balıkçı günlüğüne lüfer de biriktirdim
kalbin taze çırpınması hissedilir göğün açık kafesinde

bu gece dili tutuk yakamoz şölene hazır kıyafeti ışıllı
taşlı kumunu sermiş sahil yüzüne; yüzü oldukça kayalıklı,
bir ada çizdim adı henüz yok, derimin yüzeyine pürüzsüz;
pürüzsüz de konuşabilirim kıvrılmış yol üzerinde

yırtıcı kuşlar tünemiş uluorta ölü seslerin kızıl gövdesine;
biçare ellerim çizmiş sınırını yaşamın, çok eski ölçüsüyle
seherden de eski rüzgârın bitimsiz bir seferinde
önümdeki atlasa bir ada çizdim, adsız ve şahane

Musa ÖZ

HEVESLİ İNCE DERE

Kolları su gibi tarla ağaçları
İnce patikalardan o gökyüzü

Ömürden koparılır kederli öyküler
Yara bere kuşanmış bir şiir

Derlenir pullanır bir akşamüstü

Anlarıyla gönül köprüsü bir hayal
Çizer hayata

Yıllar saçaklarıyla incecik düşler
İşler durur bir kıza

Bir kır görüntüsü çitirtılar

Hevesli ince dere
Günlük ağaçlarından mühürlü zamana

Bir düğün üzüntüsü bir iz

Yorumluyor tanıdığı subaşlarını
Toplandığı bahçelerde

Hırka giyen bir taşın sıcaklığı

Emin KAYA

İÇ KONUŞMALAR

*Gülten Akın'a
Annem'e*

iki iç sıkıntısı
bir begonya sessizliğine
komşu salonda
dilin ucuna uygun
sözcükler arıyordu
pencere pervazına
henüz asılıyorken gün
arkasında gölge gibi bir adam
elleri arkada kavuşmuş
gidip geliyordu odayı sakın adımlarla

sessizce durdular öylece
bir süre karşılıklı
lamba ve kuş sesi sadece uzaktan
çıktığı uzun yolculuklardan
dönen düş gezgini gibi
ışıldadı yüzü birden kadının
nihayet aradığı sözcükler
dilin ucunda:
“yoruldum
içimin kuyusuna sus taşımaktan”

Seyhan ÖZDAMAR

GÖZKAPAKLARIM AKİL BAL'İĞ VE AKHİLLEUS SOYUNDANDIR RÜYA

Gözkapaklarımdan sonra neyi kapatıyorum biliyor musun
[Goo]

Bunu karanlığa fısıldayamıyorum bazen
Ama bu defa karanlık ahşap bir yuva

Her şeyi ufalayıp mesafeleri kısalttım
Ben evrenin büyüklüğünü kapadım Goo
Küçük bir melek göründü bana takır turur

Melek ne zaman konuşsa ben susuyorum. Susuyordum
Tanrı daha çok açıklasacak sanki ve gece gündüz

Ben Goo
Evrenin alfabetini öğrenmek istedim büyükten küçüğe
Hayır, bu defa küçükten büyüğe söz

İnsanlar gözkapaklarımla uyumuyorlar görüyor musun
Gözkapaklarım akil bal'ığ belki ve Akhilleus'un
[soyundandır]

Bir tek gözkapaklarıma dokunmuş olabilir mi tanrı

İnsanlar anlama gelmeden göçüyorlar, insanlar
[geçtiyorlar Goo]
Ölüm bir kıyam gibi devleşiyor uyanmama yakın

Denedim
ölüm küçülmeyince melek gidiyor, melek gitti Goo

Her sabah neden bir çekirge uyanmak zorundayım
Biliyor musun?

Utkun BÜYÜKÂŞIK

ÇOĞALAN

haksızlığın kalbine vurulan bir hançerdi sesiniz
hançeresinde patlayan cesaretin.
alıştırdık genç ölümlere, ecelimizle ölmek yasaktı nicedir
buydu bize çizilen tarihin resmi
bütün harflerde ölüydük
hep ortasından yırtılan
özgürlük kitabının altı kanla çizili
kestiğiniz ağaçlar şimdi gürül gürül orman

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Prodüksiyon : İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz,
Halim Çiftçi.
Yayın Adresi : Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet Sok. Fidan Apt.
B. Blok. Kat: 2, D: 5 - MUDANYA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok.
Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)
Yazışma Adresi : PK 68 16361 Ulucami – BURSA
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685
E- Posta : akatalpa@hotmail.com

Katkı Payı : 25 TL.
Posta Çeki ya da Banka hesabı: Ramis Dara adına açılmış;
6025702 numaralı Posta Çeki hesabı
ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi
(567) Hesap No: 72092839
IBAN: TR370006701000000072092839
Baskı : Akın Erim Matb. Hocalızâde Cad. 7/27
Setbaşı – BURSA

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

Yusuf ALPER

ZAMAN

Bir çağrışımı başlatan
Nerden ne zaman ve kimden
Hiçkimselerden ve hiçbir yerden
Gelip duran gelip giden, gitmeyen

Zaman ki amansızdır
Zamana karşı yarış yarışa karşı zaman
İnsanın daha insan olmadığı mağaradan
Dünyaya selam sarkıtan

Dünya bir gölgeliktir mi diyorlar
Çiçek bahçesi, çocuk bahçesi mi
Kime göre ne zaman
Değişir mi durmadan insan ve zaman

Zaman ki sonsuzdur akar durmadan

Kâzum ŞAHİN

EN KISA SÖZCÜKTÜR ÖLÜM

İnsansın, yetmez mi ölmene?

Haşim Şabani

en kısa sözcüktür ölüm
bir nokta kadar acımasız
bitirir uzunca bir yaşam cümlesini
“oysa şiir bizden ve yaşamdan yanadır”

tımarhanedeyim uzun zamandır
herkes benimle
farkında mısın kralım
çocukların yüzündeki mutluluk şiddetten kaçtı
uyuttun bu nasıl masaldır kralım

kafamız sandıkta kıçımız gökyüzünde
unufak oluyor beynimiz
ağzımızda zehir
vallahi geçmiyor
küfür mü etsem

günleri bana da saydıracaksınız tekrardan
“Allaha savaş açmaktan”